

da i dette Fag kundskabsmæssigt set? Der opnaas, at Eleven faar enkelte dogmatiske Brokker, som han aldrig, aldrig har Brug for i Børneskolen. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt Religion bør bibeholdes i Folkeskolen eller ikke bør det, men saa længe vi har Religion i Folkeskolen, skal den selvfølgelig bibeholdes paa Seminarieret. Men man kunde vel nok i vor Tid være kommet dertil at give dette Fag -- saaledes som det tidt er forlangt og mange Steder gennemført -- den Særstilling, at der ikke eksamineredes eller gaves Karakter deri, men at Faget blev frit doceret ved Foredrag, hvorved Eleverne fik deres religiøse Udvikling bestyrket og befordret.

Endelig vil jeg for det fjerde nævne, at den Kunst at lære Eleverne at blive Lærere forsømmes paa vor Seminarier. Det ligger maaske i, at der mangler Tid, eller det har maaske andre Aarsager. Men det er ingen Overdrivelse, naar jeg siger, at de fleste unge Lærere, der træder ud fra Seminarierne og træder ind i Folkeskolen, staar fuldstændig famlende og usikre overfor Undervisningen i et hvilket som helst af de Fag, de faar med at gøre. Jeg vover at sige, at det har sin Grund i, at de mangler Metode. Jeg ved, at dette Ord bliver misbrugt, men det beror paa Uforstand. Der mangler Metode i vor Seminarieundervisning, Lærerne faar ikke lært den Kunst at undervise, og det er efter min Mening for at lære den, de kommer paa Seminarierne. Jeg vil nødig misforstaas, naar jeg bruger Udtrykket: Metode. Jeg vil ingenlunde, som det er antydnet her, beskyldes for at have den Opfattelse, at der skal indprentes Eleverne en bestemt Metode, slet ikke. Paa den anden Side er jeg fuldkommen overbevist om, at ethvert ungt Menneske, som ønsker at blive Lærer, trænger til at lære Metode. Der spildes i vor Tid en forfærdelig Masse Timer i Skolen, blot fordi Lærerne staar uden Kendskab til de forskellige Metoder. Vi kender alle de smaa Bøger, som hedder: A-B-Cer. Hvor mange Tusinde Menneskebørn i dette Land og vel sagtens ogsaa i andre Lande har ikke svedt og grædt over disse Bøger! Hvorfor? Fordi de blev misbrugt, fordi Børnene kom i Hænderne paa Folk, som ikke har forstaaet den Kunst at lære Børnene at kende Bogstaverne. Det at lære Børnene Bogstaverne kan være -- det ved jeg -- en fuldkommen Fest og intet andet. Maa jeg have Lov til til Belysning heraf at nævne et Eksempel.

Jeg kender en Mand, som havde tre Dreng i Alderen 3--5--7 Aar. Han

havde spekuleret paa, hvordan han skulde bære sig ad, naar den ældste Dreng skulde til at lære at læse, han var paa det rene med, at den Metode, han selv havde været Genstand for, var forkastelig, den havde taget Aar og medført mange Taarer og mange Prygl og meget andet ondt, den vilde han ikke anvende. Saa kom han ind til en Boghandler en Gang til en Juleaften, og der købte han en Æske, som stod højt oppe paa femte eller sjette Hylde -- Boghandleren maatte tage en Stige for at faa fat i den, for den havde ikke været efterspurgt. Da Boghandleren kom frem med den, saa Manden, at det var saadant noget, han ønskede; det var en Æske med løse Pappogstaver, store og smaa, Tal- og Skilletegn, og Laaget var til at slaas op med en lille Kant paa som en Pult. Han tog Æsken hjem til sine Dreng til Juleaften, og inden Nytaarsaften kendte den syvaars Dreng alle Bogstaverne og Tegnene, og ikke alene han, men ogsaa den femaars og den treaars Dreng. Det havde været en Leg for dem i disse Dage at komme og sige til Fader eller Moder: Hvad hedder det, og hvad hedder det, o. s. v., og saa begyndte Undervisningen paa den Maade, at Laaget blev slaaset op, Børnene satte et Par Bogstaver sammen: F-a-r siger Far, M-o-r siger Mor, K-o siger Kø og S-o siger So, og inden der var gaaet en Maaned, kunde Børnene begynde at læse i A.-B.-C.en. Det hele gik som en Fest, som sagt, og hvorfor? Fordi der var anvendt den rigtige Metode og ikke den, som jeg kan huske fra min Barndom, at man stavede: b-a: ba, b-e: be, b-i: bi og saa vendte det om a-b: ab, e-b: eb, i-b: ib o. s. v., fuldkommen hensigtsløst og meningsløst som Metode betragtet.

Lad mig have Lov til at nævne en anden Sag, som efter min Mening bidrager til at bevise det samme om end ad en anden Vej. Der undervises i Skønsskrivning i Folkeskolen vel gennemsnitlig $1\frac{1}{2}$ Time om Ugen i 40 Uger, hvilket er 60 Timer om Aaret. Børnene gaar i Folkeskolen i 7 Aar. 7 Gange 60 er 420, altsaa i 420 Timer undervises de danske Børn i et Fag, som hedder Skrivning. Nu tillader jeg mig at appellere til samtlige Medlemmer af dette Ting, om de ikke tror, at dette at skrive skulde kunne læres i kortere Tid end 420 Timer, og saa er der endda, hvad vi jævnlig bliver mindet om i Aviserne, en hel Del Børn, som alligevel ikke faar det lært rigtigt. Havde vi en rigtig Skrivemetode og forstod at